

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych [...]

przy uczestnictwie S.S.

o zastosowanie obowiązku leczenia odwykowego,

po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym

w dniu 10 grudnia 2009 r.,

zażalenia uczestnika na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 13 sierpnia 2009 r., sygn. akt [...],

- 1. oddala zażalenie**
- 2. odmawia przyznania adw. A.M. kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu uczestnikowi postępowania w postępowaniu zażaleniowym.**

Uzasadnienie

Pełnomocnik z urzędu uczestnika postępowania w sprawie dotyczącej obowiązku leczenia odwykowego dnia 26 czerwca 2009 r. złożył skargę kasacyjną wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia skargi na postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 2 kwietnia 2009 r. Tłumaczył opóźnienie tym, że zawiadomienie o wyznaczeniu na pełnomocnika z urzędu otrzymał dnia 29 maja 2009 r., a termin do złożenia skargi upłynął dnia 24 czerwca 2009 r. W tym czasie był zaangażowany w szereg zadań zawodowych, którym musiał dać pierwszeństwo i dopiero dnia 24 czerwca 2009 r. mógł zająć się sporządzeniem skargi. Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2009 r. oddalił wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi kasacyjnej i odrzucił skargę kasacyjną uczestnika postępowania. Sąd Okręgowy uznał, że uchybienie terminowi do wniesienia skargi może być uznane za uzasadnione tylko wtedy, gdy istniejąca przeszkoda obiektywnie uniemożliwiła pełnomocnikowi z urzędu podjęcie stosownych działań.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego pełnomocnik uczestnika postępowania zarzucił naruszenie art. 398⁶ § 2 w związku z art. 168 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Niniejsze zażalenie podlega oddaleniu. Pełnomocnik z urzędu uczestnika postępowania miał bowiem wystarczająco dużo czasu (26 dni) do przygotowania i wniesienia skargi kasacyjnej, przyczyny zaś, które, według niego, spowodowały opóźnienie, mają znaczenie czysto subiektywne. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że pełnomocnik uczestnika nie wniósł w terminie skargi kasacyjnej „bez swojej winy” (art. 168 § 1 k.p.c.). Nie zmienia tej oceny stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w powołanej w zażaleniu uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 17 lutego 2009 r., III CZP 117/08 (OSNC 2009, nr 7-8, poz. 91), że „Przyczyna uchybienia terminowi do wniesienia skargi kasacyjnej przez pełnomocnika ustanowionego przez sąd ustaje w czasie, w którym ma on możliwość jej wniesienia, nie później jednak niż z upływem dwóch miesięcy od dnia

zawiadomienia go o ustanowieniu pełnomocnikiem.”. Po pierwsze, wbrew sugestii zamieszczonej w zażaleniu, nie można tego stanowiska rozumieć w taki sposób, że generalnie wydłuża ono termin do wniesienia skargi kasacyjnej do dwóch miesięcy od dnia ustanowienia pełnomocnika z urzędu. Po drugie, musi istnieć obiektywna przyczyna uchybienia terminowi do wniesienia skargi kasacyjnej, której w okolicznościach niniejszej sprawy nie było. Po trzecie, problem rozstrzygany w powołanej uchwale powstał na tle wykładni art. 169 § 1 k.p.c., zgodnie z którym pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu, w którym czynność miała być dokonana, w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. Z natury rzeczy chodziło więc o takie sytuacje, w których ustanowienie przez sąd pełnomocnika dla strony (uczestnika postępowania) w celu umożliwienia jej wniesienia skargi kasacyjnej następuje nieznacznie przed upływem lub nawet już po upływie dwumiesięcznego terminu określonego w art. 398⁵ § 1 k.p.c.

Oddalając wniosek pełnomocnika uczestnika postępowania o przyznanie od Skarbu Państwa nie opłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd Najwyższy uznał, że sporządzenie podlegającego oddaleniu zażalenia na postanowienie sądu drugiej instancji, odrzucające skargę kasacyjną, nie jest „udzieleniem pomocy prawnej” w rozumieniu § 15 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), za którą koszty ponosi Skarb Państwa (zob. odpowiednio postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 1999 r., I CKN 1046/97, OSNC 1999, nr 10, poz. 178).

Z przedstawionych powodów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 1 i 3 k.p.c.).